

Rostislav Iščenko: NESMYSLNOST UKRAJINSKÉ KAPITULACE

- editor007 | 25. dubna 2024

UKRAJINA: Stále více západních analytiků a vojenských důstojníků ve výslužbě spěchá, aby se uplatnili jako autoři negativních prognóz pro Ukrajinu. Nevyhnutelnost a blízkost ukrajinské katastrofy je tak zřejmá, že by bylo hříchem ji nepropagovat.

Francouzský generál ve výslužbě *Dominique Delavard* (bývalý nevýrazný vojenský byrokrat, který se vyšvihl na střední štábní úroveň) prohlásil, že Ukrajina bude brzy čelit katastrofě a Kyjev nakonec podepíše vše, co bude Rusko požadovat.

Není ani prvním, ani posledním západním vojenským důstojníkem, politikem či odborníkem (ať už ve výslužbě či v aktivní službě), který vidí vývoj událostí takto: ukrajinská krize skončí pro Kyjev katastrofou, po níž nadiktuje Ukrajině mírové podmínky právě Rusko.

Konflikty tak obvykle končí, takže předpovědi západních expertů ohledně mírové smlouvy jsou logické a pochopitelné. Vycházejí z tisíciletých zkušeností v mezinárodních vztazích. Navíc existuje značná pravděpodobnost, že budou mít pravdu a Rusko nakonec podepíše mírovou smlouvu s nějakými zbytky Ukrajiny.

Ale stát se to nemusí. Čím déle budou boje trvat a čím brutálnější budou, tím méně pravděpodobné je, že Rusko bude mít zájem formalizovat po-krizové vztahy prostřednictvím smlouvy s Ukrajinou. Někaká kolektivní smlouva definující celý soubor nových mezinárodních vztahů mezi rusko-čínskou aliancí a Západem bude jistě nezbytná. Nová geopolitická realita musí být odpovídajícím způsobem právně formalizována.

Avšak smlouva se zbytky Ukrajiny zjevně není v zájmu Ruska a může být podepsána pouze v zoufalé situaci. Například, pokud by alternativou k takové smlouvě bylo nekonečné pokračování války s kolektivním Západem. Pokud si Rusko zachová svobodu jednání, nebude takovou smlouvu potřebovat.

Hned to vysvětlím.

Režim Zelenského se netají záměrem bojovat do posledního Ukrajince. Diskutuje se o možnosti mobilizace žen a mladistvých. Západ hodlá poskytovat Kyjevu vojenskou, technickou a finanční podporu do konce tohoto roku (pokud nedojde ke zhroucení ukrajinské státnosti dříve). Západní pomoc zjevně nestačí na zvrát situace na frontě, ale je schopna ukrajinskou agónii na nějakou dobu, byť krátkodobě, prodloužit.

Vezmeme-li v úvahu dynamiku procesů na frontě, zejména růst ukrajinských ztrát geometrickou řadou, pak – pokud se USA podaří realizovat alespoň svůj minimální program a uchránit Ukrajinu před kolapsem do pozdního podzimu (začátek až konec listopadu) 2024 – během této doby přesáhnou celkové ztráty ukrajinských ozbrojených sil a dalších silových struktur, jakož i s tím související ztráty civilního obyvatelstva, jeden milion. Vzhledem k počtu lidí, kteří na Ukrajině zůstali, to znamená, že zemře přibližně každý patnáctý až dvacátý člověk.

Tím není řečeno, že je to hodně. Podle oficiálních sovětských údajů zemřel v Bělorusku během Velké vlastenecké války každý čtvrtý předválečný obyvatel, na Ukrajině každý pátý a v celém SSSR každý

osmý až devátý. Ve světových dějinách najdeme příklady, kdy některé jiné země utrpěly srovnatelné, dokonce i větší ztráty.

Nicméně pro produktivní generace prosperující země jsou to ztráty hrozná. Navíc k nim musíme připočíst přibližně stejný počet zmrzačených lidí (nejen postižených, ale i lidí, jejichž postižení je zjevné a nápadné).

To vše spolu s devastací rozsáhlých území, ničením měst a vesnic bude vyžadovat odpověď na otázku "kdo je vinen?" Viníkem bude logicky ukrajinské vedení, které válku vyprovokovalo, záměrně ji učinilo super-krutou a svým odmítnutím uznat zjevnou porážku učinilo proud smrti a ničení nevyhnutelným.

To bude důležité zejména pro ty občany bývalé Ukrajiny, kteří přežili. Uvědomění si viny kyjevského režimu je to jediné, co dává těm, kteří přežijí současný „mlýnek na maso“, šanci na záchranu. V opačném případě budou revanšistické myšlenky znovu vyhledávány a za nějaký čas se vše bude opakovat, přičemž důsledky budou pro Ukrajince ještě žalostnější.

Podepsat jakékoli mírové dohody s kyjevským režimem však znamená uznat i jeho právo na určité území (kromě toho, které podle dohody připadne Rusku). V důsledku toho jak v očích obyvatel tohoto území, tak v očích jeho spojenců zůstane kyjevský režim jediným legitimním představitelem Ukrajiny, všechny jím učiněné územní a jiné ústupky budou vykládány jako vynucené, a proto mu bude uznáno právo na revanš, aby získal zpět to, co ztratil.

Podpisem smlouvy by Rusko potvrdilo zbytky Ukrajiny a její kontinuitu se státem vyhlášeným v roce 1991. Ukrajinské mocenské orgány – kromě možnosti „vzpomenout si“ ve vhodné chvíli na jejich územní nároky vůči Rusku – by tak získaly potvrzení teze o válce na obranu územní celistvosti (vidíte, kolik jsme mohli, tolik jsme ubránili). Všechny oběti války by byly prohlášeny za obětované na oltář nezávislosti.

Z tohoto hlediska je pro kyjevský režim dokonce výhodné maximalizovat počet mrtvých, protože to bude dalším důkazem vytrvalosti odporu a umožní mu to vytvořit legendu o lidovém charakteru tohoto odporu, což zase přispěje k přesunu odpovědnosti za to, co se stalo, z ukrajinského vedení na Rusko (přinejmenším v očích Ukrajinců, kteří zůstali na územích kontrolovaných kyjevským režimem a přidělených mu podle smlouvy podepsané s Ruskem).

Problém zcela nevyřeší ani úplná a bezpodmínečná kapitulace. Kapitulace bez předběžných podmínek pouze fixuje neschopnost poraženého klást další odpor a umožňuje vítězi reorganizovat poražený stát na nových principech. Zároveň však příklady Německa a Japonska ukazují, že žádná kapitulace, ani žádné podepsané smlouvy nezaručují, že kapitulant nebude později vznášet územní nároky vůči vítězům. Ve skutečnosti pouze vojenská síla SSSR a později Ruska zabránila územním ústupkům ve prospěch poražených (i když – v určité fázi, v 90. letech – mělo Rusko velmi blízko k ústupkům ve prospěch Japonska z ekonomických důvodů).

A je tu ještě jedna věc. Kdo podepíše kapitulaci? Není jisté, že tak učiní Zelenskyj nebo některý z jeho ministrů – spíše se budou snažit odejít a pracovat jako "exilová vláda". Zkušenosti spojenců z roku 1945 ukazují, že je možné ulovit nějakého generála, který příslušné dokumenty podepíše. Pokud ozbrojené síly uposlechnou jeho rozkaz a přestanou klást odpor, boje skončí.

Jestliže však v roce 1945 neexistovala ani německá vláda připravená pokračovat v boji v exilu, ani stát, který by byl schopen poskytnout takové vládě bezpečný azyl, potom v ukrajinském případě se bude jednat o obojí. To znamená, že válka – podle Clausewitze – neskončí. Budou splněny pouze dvě ze tří nutných podmínek pro její konec: ozbrojené síly budou poraženy, území bude obsazeno, ale

duch odporu politických sil, které odešly do zahraničí, nebude zlomen, což znamená, že politicky bude válka pokračovat.

Jak je tedy vidět, je zcela kontraproduktivní podepisovat jakékoli dohody s kyjevským režimem. Mimochodem, několik po sobě následujících prohlášení představitelů ruského nejvyššího vedení, že tato konfrontace má charakter občanské války, naznačuje, že Kreml a vláda si dobře uvědomují obtížnost a nekonvenčnost situace, která prakticky znemožňuje po-krizové urovnání standardními prostředky.

Rusko však metodu řešení tohoto problému přeci jenom má, byla již dokonce opakovaně testována – a prokázala svou účinnost. Jedná se o referenda na osvobozených územích – referenda o otázce připojení k Rusku. Je třeba poznamenat, že ruská veřejnost dosud považovala tato referenda pouze za metodu legalizace připojení příslušných území k Rusku. Rusko si však mohlo najít pro obyčejnou integraci docela jinou, jednodušší metodu, která nepřipouští možnost odmítnutí. Referendum totiž předpokládá, že dotázaní mohou odpovědět i “ne”.

Je také třeba poznamenat, že Rusko neuspořádalo jedno referendum pro všechna osvobozená území, ale v každém regionu zvlášť, což zvýšilo nebezpečí, že některý region bude hlasovat proti (v součtu všech území by hlasy proti mohly být vyrovnány hlasy většího počtu obyvatel Donbasu).

A co by se stalo, kdyby se některý region vyslovil proti připojení k Ruské federaci? Je přece jasné, že by z něj Rusko své vojáky nestáhlo a nevrátilo by ho Ukrajině. Jediným řešením by zřejmě bylo vytvoření “nezávislé” vlády a uznání nezávislosti tohoto regionu.

V rámci některého jihovýchodního regionu se to může zdát absurdní, ale v měřítku celé Ukrajiny je to velmi elegantní řešení problému po-krizového uspořádání.

Každá oblast hlasuje samostatně o tom, zda se stane součástí Ruska, nebo zůstane nezávislá (zdůrazňuji, že ne o tom, zda zůstane součástí nezávislé Ukrajiny, ale o tom, zda zůstane nezávislou oblastí, tedy jakýmsi “Volyňským knížectvím” nebo “Podolskou republikou”).

Výsledkem je, že to, co se stalo součástí Ruska, je Rusko. Co se nestalo, představuje konglomerát nezávislých území, schopných existovat pouze jako formálně autonomní státní útvary, mající mezi sebou nekonečné územní a hospodářské spory a obracející se na Rusko ve všech sporných otázkách. Pro žádnou Ukrajinu zde v zásadě není místo. Je jedno, kolik “vlád” by odešlo do exilu, prostě by neměly co řídit – místo jednoho, byt' zmenšeného státu by jich vzniklo několik a elita každého z nich by popírala svou ukrajinskost (jsme přece Podolané, Volyňané, Haličané atd.).

Právě pro ně, a ne pro Rusko, by se staly nároky na obnovu Ukrajiny děsivé: než by totiž mohly vznášet územní nároky vůči Rusku, bylo by nutné zbavit je (elitu nových “suverénních” regionů) moci a suverenity a z “mahárádžů” “britské Indie” je opět proměnit v obyčejné nevolníky ukrajinských úřadů, jakými byli dříve.

S nikým tedy není třeba podepisovat smlouvu a kapitulace by měla být přijímána pouze od jednotlivých vojenských jednotek a útvarů, aniž by se věnovala pozornost ústředním kyjevským orgánům. A otázka, co dělat s neloajálními regiony, se řeší sama: zachovají si formální nezávislost, ale ne jako Ukrajina, nýbrž jako samostatné regiony. Poté by si měly velmi rychle uvědomit, že právě Rusko je jediným garantem jejich nezávislosti na Ukrajině. Proslulá haličská rusofobie by se tak mohla docela rychle změnit v ukrajínofobii a euroskepticismus.

Je to stejný trik, jaký byl proveden ruskému obyvatelstvu Ukrajiny, když mu byla “darována” nezávislost na Rusku, po níž se Rusové začali rychle měnit v neruské, protože v ukrajinství viděli ospravedlnění svého práva na nezávislost a v Západě garanta této nezávislosti. Nyní je řada na nás,

abychom Ukrajincům dali nezávislost na Ukrajině.

Kdo ještě chce a může – vrátí se k ruskosti, a kdo nemůže – ať si vybuduje “nezávislý” region. Čím menší nezávislý stát a čím více jich (malých) je odděleno od bývalého většího, tím snadněji je lze ovládat zvenčí. Důkazem je příklad SSSR. Američané spřádají stejný plán pro Rusko. Ale protože vítězíme my, je na nás, abychom realizovali tyto výdobytky při uspořádání pohraničního prostoru. Je to v podstatě totéž, jen ten pokus budeme provádět my, nikoliv oni na nás.

AUTOR: Rostislav Iščenko

Překlad: PhDr. Jana Görčošová/Nová Republika

ZDROJ: <https://ukraina.ru/20240423/1054669133.html>